

er holdt; specielt har jeg bemærket et Referat af en Tale af en konservativ Politiker, det ærede Medlem Hr. Ulrich, hvoraf det fremgaar, at der er forhandlet mellem Venstre og Konservative om Importreguleringen og om et Par andre Ting, den kommunale Grundskyld og Toldloven, specielt Værditolden, og der er, siger det ærede Medlem ifølge Referaterne, givet Tilsagn fra Venstres Side om Importreguleringens Fortsættelse til Lovens Udløb og dermed Afvikling, og der er ogsaa givet Tilsagn i de andre Henseender paa en Maade, som tilfredsstiller det konservative Folkeparti. Nu ved jeg ikke, om dette Referat er korrekt, men det kan vi antagelig faa bekræftet eller dementeret her under Forhandlingen. Og det er saa meget mere nødvendigt, som jeg i Dag i „Aalborg Amtstidende“, der jo er et af Regeringens ledende Blade, finder en Artikel, som efter at have skildret denne Tale af det ærede Medlem Hr. Ulrich, ender med at sige: Men det hele er Sladder og Opspind. Jeg tillader mig med den højtærede Formands forventede Tilladelse at citere et Par Linier. Efter den Linie, som jeg har citeret: at det hele er Sladder og Opspind, hedder det: „Ethvert Krav fra konservativ Side om Indflydelse paa Venstres indre Anliggender og Venstres Politik er blevet mødt med blank Afvisning.“ Nu beder jeg oplyst — thi det har Betydning for Befolkningen at vide, hvor vi befinder os —: Hvem er det, der taler Sandhed her, er det det ærede Medlem Hr. Ulrich, eller er det „Aalborg Amtstidende“?

Se, jeg for mit Vedkommende nærer jo ikke mindste Tvivl om Ministeriets Hensigter i Erhvervspørgsmaalet. Af Hensyn til de besynderlige Agrarteorier, som er blevet udbredt af Ministeriet og specielt af et af dets Medlemmer, er der jo, som enhver ved, allerede for et Par Uger siden gjort Forsøg paa at kvæle Importreguleringen, og at den velvillige Neutralitet, som i Øjeblikket iagttages, ikke holder længere, end man er tvunget dertil, nærer jeg ingen Tvivl om. Før eller senere vil man benytte Lejligheden til helt at ophæve den Smule Beskyttelse, som er ydet Industrien paa den nævnte Maade. Vi har jo af visse Meddelelser, som er tilflydt Offentligheden om Ministeriets Familieliv, faaet klar Besked om, hvorledes det staar til med Velvilligheden indenfor Ministeriet overfor Erhvervsforholdene, overfor Importreguleringen. Vi ved af disse Oplysninger, at Venligheden overfor Indu-

strien er helt nede ved Nulpunktet, at den kun har en uhyre ringe Tilslutning indenfor Ministeriet, og det var ogsaa betegnende, hvad jeg alt har peget paa, at den højtærede Statsministers Programtale ikke indeholdt et Ord om Importreguleringens Fortsættelse eller om nogen anden Politik til Beskyttelse af Erhvervene. Og nu ved jeg jo positivt fra Rigsdagens Importudvalg, hvorledes Tingene ligger, jeg ved, at man mener det nødvendigt at gaa til Udvidelser af de Importtilladelser, som man har ment at burde meddele. Jeg skal selvfølgelig ikke her opholde mig ved de Motiver, der kan tale for og imod, hvad der nu sker, men jeg vil dog sige, at den hele Ordning, specielt for Fodtøjets Vedkommende, nu er saa lidet betydende, at der neppe mere er Tale om nogen Indskrænkning af Importen, og saa er der i det hele kun Spørgsmaal om nogle Ugers eller højest nogle Maaneders Frist, thi med den Holdning, som det tilstrækkelig tydeligt, ogsaa offentligt, er manifesteret, at Ministeriet indtager til denne Sag, ved vi jo, hvad der venter i alt Fald ved Foraarets Komme.

Men hele denne Tilstand er naturligvis af en saadan Beskaffenhed, at det skaber den skadeligste Usikkerhed i de Industrier, det drejer sig om. Det Forsøg, Regeringen for 14 Dage siden gjorde paa at ophæve Importreguleringen, skabte allerede en saadan Usikkerhed, at man selvfølgelig i de paagældende Industrier øjeblikkelig sagde: Under disse Forhold kan der jo ikke være Tale om, at vi antager flere Arbejdere og producerer mere paa Lager under Forventning om Afsætningsmuligheder en Gang om nogle Maaneder eller et halvt Aar. Man har lammet den Udvikling, som allerede var godt begyndt, ved denne ganske unyttige Indskriden, som fandt Sted for 14 Dage siden, og under de nuværende Forhold, og navnlig hvis den nuværende Regering skal fortsætte sin Virksomhed, vil den vedtagne Lov være ret betydningsløs, fordi ingen i Industrierne selvfølgelig tør bygge paa denne Lov og den Regering, som administrerer Loven.

At den Politik, Ministeriet har ført overfor Erhvervslivet, direkte har ramt dettes Udøvere og dettes Arbejdere, er en Selvfølge, men den har indirekte ramt endnu videre. Landmandsbankens Sammenbrud skyldes ikke alene Spekulationen. Denne Katastrofe, som var af almindelig kapitalistisk Karakter, er dog befordret ved den Politik, der lammede den danske